

Förslag till rådets rambeslut om bekämpning av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter

(1999/C 376 E/03)

KOM(1999) 438 slutlig — 1999/0190(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 15 september 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR FATTAT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens initiativ,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

- (1) Bedrägerier och förfalskningar som rör andra betalningsmedel än kontanter sker ofta på internationell nivå.
- (2) Det arbete som Europarådet, G8, OECD, Interpol och FN utför i detta sammanhang är viktigt, men bör kompletteras med åtgärder från Europeiska unionens sida.
- (3) Vissa former av bedrägeri som rör andra betalningsmedel än kontanter är så pass allvarliga och utvecklas på ett sådant sätt att det krävs övergripande lösningar. Rekommendation nr 18 i Handlingsplanen för bekämpande av den organiserade brottsligheten⁽¹⁾, godkänd av Europeiska rådet i Amsterdam den 16 och 17 juni 1997, liksom punkt 46 i Handlingsplanen för att på bästa sätt genomföra bestämmelserna i Amsterdamfördraget om upprättande av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa⁽²⁾, godkänd av Europeiska rådet i Wien den 11 och 12 december 1998 innebär att åtgärder måste vidtas på detta område.
- (4) I överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen kan målet för detta rambeslut, nämligen att säkerställa att bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter anses vara straffbara handlingar som omfattas av effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder i alla medlemsstater måste i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna med hänsyn till den internationella karaktären av dessa brott. Detta mål kan därför bättre uppnås av Europeiska unionen. Detta rambeslut skall begränsas till minsta möjliga antal åtgärder för att detta mål skall uppnås och inte gå utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål.

(5) Detta rambeslut bör bidra till kampen mot bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter tillsammans med andra rättsakter som rådet redan har kommit överens om, t.ex. den gemensamma åtgärden 98/428/RIF⁽³⁾ om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk, den gemensamma åtgärden 98/733/RIF⁽⁴⁾ om att göra deltagande i en kriminell organisation i Europeiska unionens medlemsstater till ett brott, den gemensamma åtgärden 98/699/RIF⁽⁵⁾ om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel och vinning av brott liksom beslutet av den 29 april 1999 om utökande av Europols mandat till att omfatta bekämpning av penningförfalskning och förfalskning av betalningsmedel⁽⁶⁾.

(6) Kommissionen har till rådet den 1 juli 1998 överlämnat meddelandet En ram för åtgärder för att bekämpa bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter⁽⁷⁾, i vilket det förespråkas en unionspolitik som täcker både förebyggande och repressiva aspekter av problemet.

(7) Meddelandet innehåller ett utkast till gemensam åtgärd som är en del av denna övergripande strategi och utgör utgångspunkten för detta rambeslut.

(8) Det är nödvändigt att en beskrivning av de olika typer av beteenden som bör kriminaliseras i samband med bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter omfattar all den verksamhet som i detta avseende utgör hotet från den organiserade brottsligheten.

(9) Det är nödvändigt att dessa olika beteenden kriminaliseras i samtliga medlemsstater och att effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder införs för fysiska och juridiska personer som har begått eller är ansvariga för sådana brott, och att dessa brott anses utgöra förbrott till penningtvätt.

(10) Det är nödvändigt att samtliga medlemsstater etablerar behörighet i fråga om dessa brott och samråder med varandra när fler än en medlemsstat är behörig i fråga om samma brott.

⁽¹⁾ EGT C 251, 15.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ EGT C 19, 23.1.1999, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 191, 7.7.1998, s. 4.

⁽⁴⁾ EGT L 351, 29.12.1998, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 333, 9.12.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT C 149, 28.5.1999, s. 16.

⁽⁷⁾ KOM(1998) 395 slutlig.

(11) Det är också nödvändigt att medlemsstaterna inrättar ett effektivt samarbete med de privata enheter och organ som har ansvar för att betalningssystemen fungerar och övervakas samt att medlemsstaterna bistår varandra i så hög utsträckning som möjligt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Definitioner

1. Utan att det påverkar tillämpningen av mer specifika definitioner i medlemsstaternas lagstiftning skall i detta rambeslut avses med

- a) (*andra*) *betalningsinstrument (än kontanter)*: alla sådana instrument förutom lagliga betalningsmedel (sedlar och mynt) som enskilt eller tillsammans med ett annat (betalnings)instrument gör det möjligt för den rättmätige innehavaren/betalaren att erhålla pengar eller annat värde, att betala eller att ta emot betalning för varor, tjänster eller varje annan sak av värde, att utfärda en order eller ett meddelande med en begäran eller något annat godkännande att överföra medel (i form av en fordran på en part) till en betalningsmottagare.
- b) *betalningstransaktion*: varje transaktion som innebär att någon genom ett betalningsinstrument får ut pengar eller något annat värde, betalar eller tar emot betalning för varor, tjänster eller varje annan sak av värde och/eller utfärdar en order eller ett meddelande med en begäran eller något annat godkännande att överföra medel (i form av en fordran på en part) till en betalningsmottagare.
- c) *utrustning för tillverkning eller bruk av betalningsinstrument*: all utrustning (inbegripet programvara) som är utformad eller anpassad för tillträde till, tillverkning av eller ändring av ett betalningsinstrument eller en betalningstransaktion eller därav, däri inbegripet utrustning som är utformad eller anpassad för att byta ut eller ändra information eller data i eller på ett betalningsinstrument eller en betalningstransaktion.
- d) *juridisk person*: varje enhet som har denna ställning enligt tillämplig lagstiftning, med undantag av stater eller andra offentliga organ vid utövandet av de befogenheter som de har enligt statsrätten och internationella offentliga organisationer.
- e) *tvättning av pengar*: de förfaranden som avses i artikel 1 tredje strecksatsen i rådets direktiv 91/308/EEG ⁽¹⁾.

(¹) EGT L 166, 28.6.1996, s. 77.

2. Begreppet medborgare en medlemsstat skall i detta direktiv tolkas i enlighet med eventuella förklaringar som medlemsstaterna avgivit enligt artikel 6.1 b i Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957.

Artikel 2

Beskrivning av beteenden

Åtgärderna i artiklarna 3–6 gäller följande typer av uppsåtligt beteende:

- a) Förskingring av ett betalningsinstrument.
- b) Förfalskning eller efterbildning av ett betalningsinstrument.
- c) Medveten hantering av ett betalningsinstrument utan innehavarens tillstånd.
- d) Medvetet innehav av ett förskingrat, förfalskat eller efterbildat betalningsinstrument.
- e) Medveten användning av ett förskingrat, förfalskat eller efterbildat betalningsinstrument eller medvetet accepterande av en betalning som görs under sådana omständigheter.
- f) Medveten obehörig användning av identifieringsuppgifter för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- g) Medveten användning av falska identifieringsuppgifter för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- h) Manipulering av relevanta uppgifter som inbegriper kontoinformation, eller andra identifieringsuppgifter, för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- i) Obehörig överföring av identifieringsuppgifter för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- j) Obehörig tillverkning, hantering eller användning eller obehörigt innehav av särskilt anpassad utrustning eller särskilt anpassade delar av betalningsinstrument för att:
 - tillverka eller ändra ett betalningsinstrument eller delar därav.
 - utföra de bedrägliga beteenden som avses i f–i.

De åtgärder som avses i första stycket skall också ha avseende på delaktighet såsom medhjälpare eller anstiftare eller medvetet utverkande av ett värde eller ekonomisk vinning från varje sådant beteende.

Artikel 3

Åtgärder som skall vidtas på nationell nivå

1. Varje medlemsstat skall kriminalisera de olika typerna av beteende som anges i artikel 2.

2. Varje medlemsstat skall föreskriva att juridiska personer kan hållas ansvariga för de brott som avses i punkt 1, om de begåtts till deras förmån av varje person som agerar antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation och har en ledande ställning inom den juridiska personens organisation grundad på

- a) befogenhet att företräda den juridiska personen, eller
- b) befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar, eller
- c) befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.

3. Varje medlemsstat skall för de brott som avses i punkt 1 föreskriva påföljder som

- a) när det gäller fysiska personer är effektiva, proportionerliga och avskräckande och som åtminstone i allvarliga fall inbegriper frihetsberövande som kan leda till utlämning
- b) när det gäller juridiska personer är effektiva, proportionerliga och avskräckande och som innefattar böter eller administrativa avgifter och som kan innefatta andra sanktioner såsom
 - i) frångående av rätt till offentliga förmåner eller stöd,
 - ii) tillfälligt eller permanent näringsförbud,
 - iii) övervakning,
 - iv) beslut om upplösning av verksamheten.

4. De brott som avses i punkt 1 skall anses vara allvarliga brott när det gäller tillämpningen av den gemensamma åtgärden 98/699/RIF.

Artikel 4

Behörighet

1. Varje medlemsstat skall etablera sin behörighet i fråga om de brott som avses i artikel 3 om

- a) brottet helt eller delvis begås inom dess territorium,
- b) gärningsmannen är medborgare i den berörda medlemsstaten.

Om inte något annat följer av punkt 2 får en medlemsstat begränsa tillämpningen av sin behörighet till de omständigheter som avses i punkt a. En medlemsstat som inte tillämpar en sådan begränsning får likväl begränsa sin behörighet genom att tillämpa omständigheterna i punkt b endast i särskilda fall och under särskilda omständigheter.

2. De medlemsstater som inte utlämnar sina egna medborgare skall etablera sin behörighet i fråga om de brott som avses i artikel 3 om dessa brott begås av medlemsstatens medborgare utanför dess territorium.

Varje medlemsstat skall, när en av dess medborgare misstänks för att i en annan medlemsstat ha begått ett av de brott som avses i artikel 3 och medlemsstaten inte utlämnar denna person till den andra medlemsstaten enbart på grund av dennes medborgarskap, överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för åtal, om det finns anledning till detta.

För att möjliggöra lagföring skall akter, upplysningar och föremål som rör brottet överlämnas i enlighet med förfarandena i artikel 6 i Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957.

Den ansökande medlemsstaten skall underrättas om vilka rättsliga åtgärder som har vidtagits och om resultatet av dessa.

Artikel 5

Samarbete med offentliga och privata enheter eller organ

1. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att offentliga och privata enheter och organ som är delaktiga i att förvalta, kontrollera eller övervaka betalningssystemen samarbetar med de myndigheter som ansvarar för utredning och bestraffning av de brott som avses i detta rambeslut.

Dessa enheter och organ skall särskilt

- a) på eget initiativ underrätta dessa myndigheter när det finns rimliga skäl att anta att något av dessa brott har begåtts,
- b) på begäran eller på eget initiativ förse dessa myndigheter med alla användbara upplysningar.

2. När det gäller behandling av personuppgifter skall punkt 1 genomföras så att en sådan skyddsnivå säkerställs som motsvarar det skydd som följer av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾. Uppgifterna får inte användas för andra syften än de för vilka de förmedlats.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

*Artikel 6***Samarbete mellan medlemsstaterna**

1. Medlemsstaterna skall i enlighet med tillämpliga konventioner, multilaterala eller bilaterala avtal eller arrangemang i så hög grad som möjligt bistå varandra när det gäller förfaranden som rör brott enligt detta rambeslut.

2. Om flera medlemsstater är behöriga i fråga om brott enligt detta rambeslut skall dessa stater samråda med varandra i syfte att samordna sina insatser för en effektiv lagföring.

*Artikel 7***Genomförande**

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta rambeslut senast den 31 december 2000. De skall genast underrätta kommissionen om detta och tillhandahålla kommissionen exemplar av de åtgärder genom vilka rambeslutet genomförs.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta rambeslut eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare bestämmelser om hur denna hänvisning skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Kommissionen skall senast två år efter ikraftträdandet av detta rambeslut överlämna en rapport till rådet om hur medlemsstaterna har fullgjort sina skyldigheter enligt rambeslutet.

*Artikel 8***Ikraftträdande**

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

*Artikel 9***Adressater**

Detta rambeslut riktar sig till medlemsstaterna.